

ה"ט 51801/08/20 - פלוני נגד אלמוני

בית משפט השלום בקריות

ה"ט 51801-08-20 פלוני נ' אלמוני

בפני   כבוד השופט שלמה מיכאל ארדמן
מבקשים   פלוני
נגד   אלמוני
משיבים

החלטה

האם חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 (להלן: "חוק הטרדה מאיימת"), מגן מפני פגיעה באמצעות תאגיד, זהו העניין העיקרי בו עוסקת החלטה זו.

בפני בקשה של המשיב בהליך העיקרי, שכותרתה "בקשת הבהרה לצו מניעת הטרדה מאיימת ודיון חוזר". במסגרת בקשה זו טוען המשיב, שניתן נגדו צו מניעת הטרדה מאיימת, את הטענות הבאות:

א. יש להבהיר מהי כתובתו של המבקש, כתובת מקום עבודתו וזהות רכבו, שכן לטענת המשיב אינו יודע אותם, ולגבי הרכב טוען שידוע לו כי הרכב בו משתמש המבקש אינו בבעלותו.

ב. לטענת המשיב, נוכח העובדה כי עניינו של הצו למניעת הטרדה מאיימת, בין היתר פרסומים שביצע המשיב, יש לטענתו לבטל רכיב זה בצו, מאחר ולטענתו, פרסום אינו בגדר עניין המוגן בגדר חוק הטרדה מאיימת.

ג. לטענת המשיב, יש לבטל את הרכיב האמור בצו, גם נוכח העובדה כי לטענת המשיב הפרסומים בוצעו באמצעות חברה בה המשיב משמש כדירקטור. לטענת המשיב לא ניתן ליתן צו על פי חוק הטרדה מאיימת כנגד תאגיד. בעניין זה מפנה המשיב להחלטת בית משפט השלום בתל אביב בעניין ה"ט (שלום ת"א) 4381-04-12 **קרן גמלאות של עורכי דין בישראל בע"מ נ' גרינברג** [ניתן ביום 23.4.2012] (להלן: "עניין גרינברג").

דיון והכרעה:

1. דין הבקשה להידחות בלא צורך בתשובה.

2. ראשית, דומה כי לבית המשפט אין סמכות "להבהיר" את פסק הדין. אין עסקינן בבקשה לפי סעיף 81 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, לא בבקשה על פי סעיף 12 לחוק ההוצאה לפועל, התשכ"ז-1967, ולא בתובענה עצמאית למתן פסק דין הצהרתי לעניין הבהרת פסק הדין שאינו ניתן לביצוע.

בלשכת ההוצאה לפועל. בנסיבות אלה דין הבקשה להידחות על הסף (ראה למשל: רע"א 9078/08 פנקלשטין נ' טיב בית חרושת לנקניק ובשר מעושן - שותפות מוגבלת [ניתן ביום 10.4.2009]).

2. גם אם אתעלם מהפגם "הדיוני" בבקשה, דינה להידחות גם לגופו של עניין. עניינה של התובענה בפני, כמו גם עניינה של תובענה נוספת על פי חוק הטרדה מאיימת שהוגשה כנגד המשיב בתיק ה"ט 51780-08-20 (להלן: "התיק הנוסף") שנדונה בפני באותו היום, בקשת המבקש והמבקשת בתיק הנוסף למנוע מהמשיב, אשר פיתח רצון אובססיבי ליצירת קשר רומנטי עם ארוסתו של המבקש, שהינה המבקשת בתיק הנוסף (להלן: "פלונית"), שאינה מעוניינת בקשר זה, להטריד את המבקש ואת פלונית. כעולה מהבקשות, משכשלו מאמציו של המשיב ליצור קשר רומנטי עם פלונית, החל לפרסם פרסומים שונים על המבקש ברשת הפייסבוק, פתח אתר פייסבוק ממומן בשמה הפרטי של פלונית, ובו מפרסם סרטונים בהם צילם את פלונית במהלך מעקבים אחריה. עוד הגיע לביתה, מקום עבודתה, לימודיה ורכבה של פלונית, והשאיר לה מכתבים ופרחים. בדיונים שקיימתי בתיק זה השתכנעתי כי פעולת המשיב מצדיקה מתן צווים למניעת הטרדה מאיימת כנגדו.

3. אשר לפירוט לגבי מקום המגורים, מקום העבודה או הרכב, מדובר בסמכותו של בית המשפט בהתאם לסעיף 5(א)(5) לחוק הטרדה מאיימת. אינני סבור כי הדברים מחייבים "הבהרה". בענייננו, מדובר במבקש ופלונית אשר זכאים לפרטיות, והמשיב אשר הכיר את פלונית הכרות שטחית בלבד במקום עבודתה, אינו זכאי למידע בדבר מקום מגוריה, מקום מגורי המבקש, או מקום לימודיהם ומקום עבודתם וכך גם לזיהוי הרכב בו עושים הם שימוש, שהרי מטרת הצו להרחיק את המשיב מהם, ולא למסור לו פרטים שעלולים לסייע לו להטרידם. אכן, בהעדר ידיעה, עלול המשיב, לטענתו, להיכשל ושלא ביודעין להפר את הצו, אלא שיש להניח, כי אם יסתבר שהגיע למקום כלשהו שלא ביודעין, מן הסתם לא יוגש נגדו כתב אישום על הפרת הוראה חוקית, על פי סעיף 287 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

4. אשר לשאלה האם חוק הטרדה מאיימת יכול למנוע פרסומים מטרידים, שותף אני לדעה שהובעה במספר פסקי דין, הן בבתי המשפט המחוזיים והן בבתי משפט השלום, כי אין מניעה כאשר מוכח כי קיימת הטרדה בפרסום הפוגעת בשלוות נפשו של המוטריד, ליתן צו למניעת הפרסומים על פי חוק הטרדה מאיימת (ראה למשל: ע"א (חי') 4666-12-08 **דיין נ' אוריאל** [ניתן ביום 21.9.2009]; ע"א (חי') 43483-10-18 **מואסי נ' ג'בילי** [ניתן ביום 15.1.2019]; ה"ט (שלום ראשל"צ) 8252-06-17 **שחר עזרא נ' מישוריס** [ניתן ביום 23.6.2017]; ה"ט (שלום קריות) 43373-12-15 **רביב נ' לייבל** [ניתן ביום 30.12.2015]). זו לשם ההשוואה גם גישתו של המשפט האנגלי לגבי החוק המקביל שם - Protection from Harassment Act 1997 (ראה: EWCA Civ. 1223 [2001] *Thomas v. News Group Newspapers Ltd.*). אכן, סעיף 2(ב)(4) לחוק הטרדה מאיימת, מגן כמפורט בו גם מפגיעה בשם הטוב.

5. אמנם, כמתואר באותה פסיקה, ייתכנו מקרים בהם, תעלינה שאלות האם מוצדק ליתן צו לפי חוק זה, או שמא יש להפנות את המבקש לנקוט בהליך על פי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, וכן האם עסקינן בפרסום מוגן בשל חופש הביטוי החוקתי. מקרים אלה יעלו בעיקר במקרים הרחוקים ממטרתו הראשונית של חוק הטרדה מאיימת שנועד כמפורט בהצעת החוק להגן מפני הטרדה מסוג stalking. המקרה שבפני אינו

מעורר שאלות גבול אלה. מדובר במקרה ברור של הטרדה מאיימת מסוג *stalking*, אותו ביקש המחוקק למנוע באמצעות צו למניעת הטרדה מאיימת.

6. השאלה הנוספת אותה העלה המשיב הינה השאלה האם ניתן ליתן צו על פי חוק הטרדה מאיימת כנגד תאגיד. גם בעניין זה, אין דעתי כדעתו. ראשית, הפנייתו של המשיב לעניין **גרינברג**, אינה במקומה. עניין גרינברג עסק בשאלה, האם חוק הטרדה מאיימת יכול לשמש להגנתו של תאגיד, היינו האם תאגיד יכול לתבוע מכוחו ולעניין זה ניתנו דעות שונות בפסיקה (ראה לעומת גישת פסק דין זה למשל את פסקי הדין: בש"א (שלום י-ם) 6615/02 **עמותת בבית נ' קינן** [ניתן ביום 9.8.2003]; ה"ט (שלום ב"ש) 41163-12-16 **עמידר החברה הלאומית לשיכון בישראל בע"מ נ' גואל** [ניתן ביום 1.1.2017]). מבלי להלאות את הקורא אציין כי שאלה זו עלתה גם במשפט האנגלי והאמריקאי, וגם שם ניתנו תשובות לכאן ולכאן.

7. ענייננו, לעומת זאת, אינו בשאלה זו, אלא בשאלה, האם תאגיד יכול להוות נתבע על פי חוק הטרדה מאיימת, היינו האם יכול תאגיד להיות "הפוגע", על פי חוק זה, והאם ניתן לחייב אדם פוגע, כאשר הפגיעה נעשית באמצעות תאגיד. בשאלה זו לא ניתנה תשובה בפסיקה הישראלית, אך העניין עלה במשפט האנגלי, לגבי החוק המקביל ונפסק שם, כי אין מניעה ליתן צו שכזה כנגד גוף מואגד או חבר בני אדם שאינו מאוגד, ואף ניתן לחייב תאגיד על הטרדה באמצעות חיוב באחריות שילוחית (ראה לעניין זה את פסקי הדין: *Majrowski v. Guy's and St. Thomas's NHS Trust* [2005] EWCA Civ. 251; *Guy's and St. Thomas's NHS Trust* [2007] 1 A.C. 224; *Iqbal v. Dean Manson Solicitors* [2011] EWCA Civ. 123).

8. עיון בחוק הטרדה מאיימת, מלמד כי סעיף 2(א) לחוק מדבר על הטרדה מאיימת כהטרדה "בכל דרך שהיא", כאשר סעיף 2(ג) לחוק מוסיף על כך, כי עסקינן גם במקרים בהם ההטרדה נעשית בעקיפין. דומה אפוא, כי אין מניעה שההטרדה תתבצע בידי תאגיד שכן, תאגיד כידוע מופעל על ידי בני אדם. יתר על כן, גם אלמלא ההגדרות הברורות בסעיף, נוכח מטרתו של החיקוק, לא ניתן לאפשר למטריד להתחמק מתחולתו של החוק, באמצעות ביצוע פעולותיו באמצעות תאגיד. כאשר אדם משתמש בתאגיד כדי להתחמק מתוצאות חיקוק יש לבצע "הרמת מסך מדומה", ולראות בו את המבצע (ראה: בג"צ 823/90 **סיעת בת-ים 1 נ' מבקר המדינה**, פ"ד מד (2) 692, 696-697 (1990), וכך הדין גם על פי סעיף 6(ב) לחוק החברות, התשנ"ט-1999 (ראה: ע"א 9147/16 **עו"ד אבנר כהן, בנאמנות עבור רוכשי קבוצת הרכישה בנווה יעקב נ' עו"ד מרדכי קרויזר** [ניתן ביום 24.7.2018]).

נוכח כל האמור, הבקשה נדחית. המשיב בהליך העיקרי (המבקש בבקשת ההבהרה) ישלם למבקש בהליך העיקרי (המשיב בבקשת ההבהרה) את הוצאות הבקשה בסך ₪ 2,500.

ניתנה היום, י"ב אלול תש"פ, 01 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

